

Nr 349.

Av herr **Arne**mark, om årligt understöd åt änkan *Elin Carolina Alexandra Westerman*, född *Kihlbaum*.

I en till 1930 års riksdag avlåten den 14 mars dagtecknad proposition, nr 236, hade Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen medgiva, att förre arbetschefen vid statens järnvägsbyggnader Carl Leopold Westermans änka, Elin Carolina Alexandra Westerman, född Kihlbaum den 29 juni 1872, skulle erhålla 900 kronor i årlig pension. Westerman, som var född den 15 november 1862, var anställd vid statens järnvägsbyggnader under tiden 20 juli 1884—31 maj 1888, 30 april 1889—31 december 1926, då han avgick med pension. Han avled den 5 september 1929.

Ifrågavarande proposition var föranledd av framställning i ärendet från kungl. järnvägsstyrelsen. Emellertid fanns vidfogad till denna en reservation av byråchefen Iacobi, som yttrade, att arbetschefen Westerman hade haft större lön än motsvarande tjänsteman i 30 lönegraden vid färdiga banan och därför själv bort ha kunnat sörja för sin efterlevande hustrus uppehälle. Ehuru såväl järnvägsstyrelsen med dess chef som även statskontoret — det senare enhälligt — tillstyrkt pensionsförslaget, avstyrkte bankoutskottet i sitt utlåtande nr 32 bifall till propositionen, vilken även blev av riksdagen avslagen.

I en motion år 1932, nr II: 129, föreslog herr R. Lundquist i Rotebro riksdagen samma sak. Resultatet blev emellertid detsamma då som år 1930.

Enligt den förut gjorda utredningen framgår, att Westerman fört ett sparsamt och tillbakadraget liv, men då han trots detta icke kunnat sörja för sin efterlevande hustru så måste detta bero på någonting. Att hans hustru varit sjuk sedan år 1909 förklarar en del, men icke allt. En f. d. tjänsteman vid statens järnvägsbyggnader, ingenjör Hj. Löfgren, som under 12 år (1912—1923) förestått arbetschefsexpeditionen under Westermans ledning och som kände honom väl — icke endast som chef utan även som medmänniska — har uttalat till mig att Westerman var frikostig, när det gällde att hjälpa nödlidande. Flera gamla arbetare och förmän fingo erfara detta, när de utblottade kommo för att söka arbete eller då de måste vänta, tills arbete kunde beredas dem. Det fanns heller ingen arbetschefsexpedition med så liten personal som Westermans. Han arbetade själv hårt och besvärade aldrig sin personal med onödigt arbete, varigenom han under årens lopp inbesparade ganska stora belopp för statens räkning.

Jag får därför föreslå att riksdagen ännu en gång måtte överväga, huruvida icke en man, som under 41½ års tid har förbrukat hela den verksamma delen av sitt liv i statens tjänst och på ett så oegennyttigt sätt, som här har skett, kan vara värd den uppmärksamheten efter sin död, att hans efterlevande hustru be-

viljas förut anslagna 900 kronor i årlig pension. Det förefaller vara i högsta grad hårt att neka henne denna hjälp, då hon för sitt uppehälle ändå torde behöva anlita allmänna medel, och det bör väl ändå i ett fall som detta vara hederligare, att staten ger henne denna i form av pension.

Under åberopande av vad ovan anförts tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen ville besluta,

att änkan Elin Carolina Alexandra Westerman, född Kihlbaum, må från och med den 1 juli 1933 under sin återstående livstid, så länge hon förbliver i sitt nuvarande änkestånd, från allmänna indragningsstaten uppbära ett årligt understöd av 900 kronor.

Erforderliga handlingar överlämnas direkt till vederbörande utskott.

Stockholm den 21 januari 1933.

G. Arnemark.
